

En annen ting jeg må presisere, er at når jeg siterer Skriften i den første del av dette arbeid, så gjør jeg det etter den norske 1930-oversettelsen. I siste del gikk jeg over til 1988-oversettelsen.

Med disse ord går vi så over til selve emnet, slik jeg la det frem for mine studenter den gang

Innledning

Dette er et alvorlig, vekkende, særdeles viktig og høyaktuelt emne. Det burde være høyt prioritert i den troende forsamling, men dessverre er det i bedrøvelig grad blitt fortrent i den generelle forkynnelse. Dette kommer av flere forhold:

- 1) For det første kommer det av en tendens i den troende forsamling som er så fremtredende i dag, nemlig tendensen til å skikke seg lik med denne verden. Denne tendens, som Herren så alvorlig advarer mot i sitt ord (Rom.12,1-2), preger i uhyggelig grad den troende menighet i vår tid.
- 2) Dette henger sammen med den aktuelle «malstrøm» vi alle, i større eller mindre grad gripes av, eller føres med i, og som kan sammenfattes i begrepene materialisme og *levestandard*, nemlig de ting som vesentlig har med **denne** verden, og livet her, å gjøre.
- 3) En sviktende Bibeltroskap griper for tiden om seg som aldri før. Dette har sin rot i «den gamle slanges», Satans, listige spørsmål: «Har Gud virkelig sagt...?» (1.Mos.3,1) Når Bibelen, Guds ord, degraderes til å være en bok preget av menneskelige svakheter, unøyaktigheter og ufullkommenhet, og den tolkes ut fra vanlige historisk-kritiske metoder, ja da blir Skriften ikke lenger Guds ord, eller Guds spesielle åpenbaring til sin skapning. Og dermed er det – i dette system – ikke lenger plass for troen på en bokstavelig oppfyllelse av det profetiske ord, som derfor blir omtolket for å bringe det i harmoni med menneskelig intellekt og forskning. Men dermed setter skapningen seg til dommer over Skaperen, og en går i stikk motsatt retning av hva Han selv har anvist. Sannheten er at Bibelen – Guds ord – er det kriterium som alle filosofiske systemer, og all sann vitenskap må prøves på, og bøye seg for. All sann